

[Aksel Møller.]

afvise den konservative tankegang. Men regeringen vil altså ikke være med til at gå den vej, som vi har anbefalet. Den kommer derved til at give inflationen et frit løb. Det betyder, at den tankegang, vi har fremsat, vil blive aktuel igen i løbet af det kommende år, således som det i sin tid blev aktuelt gang på gang, når tinget havde vedtaget at fastholde tilskuddene til varepriserne, igen at rejse spørgsmålet om deres afvikling over en tilskudsordning til børnene.

Den højtærede finansminister kunne ikke se parallellen mellem marts' 1950 og det, som sker nu. I marts 1950 skete der det, at det høje ting og regeringen forhindrede en pristalsstigning ved at indføre børnetilskud. I dag skulle der ske det — og det er jo det, vi anbefaler — at vi hindrer yderligere prisstigninger ved at gennemføre skatte- eller afgiftslettelser. Jeg ser ikke, at der principielt er nogen forskel på det, vi opnåede i 1950, og det, vi arbejder på at opnå nu.

Den højtærede finansminister er jo iøvrigt en meget øvet minister, når det gælder om at holde pristallet i ro. Når den højtærede finansminister kunne opfinde sparebeviserne, ser jeg ikke, med hvilken ret han kan angribe det forslag, som vi fremsætter; det skulle lige være det, at sparebeviserne er en veksler på fremtiden, medens der naturligvis, hvis der ikke kan skaffes de fornødne besparelser, sker en forbrugsudvidelse for den mangel, der opstår ved, at staten letter skatter og afgifter uden at få tilsvarende besparelser. Den højtærede minister ville måske have kunnet hjælpe på sagens gang i det høje ting ved at vise en blot tilsvarende opfindsomhed, når det gælder om at bedømme den konservative plans muligheder.

Jeg forstod på den højtærede finansminister, at han er enig i, at planens mekanik og teknik for så vidt er i orden, men han siger, at de talstørrelser, der er tale om for at afbalancere 1 portion, er af den karakter, at de er for store. Hvordan er så disse talstørrelser? Ja, det er klart, at hvis vi vælger en nedsættelse, der svarer til 6 points for pristalsfamilien på selve den direkte skatte-skala, vil det føre til en overmåde dyr løsning af dette problem, en løsning, som den højtærede finansminister vist gjorde op til

265 mill. kr. Men hvis man alene opererer med børnetilskuddene, kommer man ned på et væsentlig lavere tal; såvidt jeg husker, talte den højtærede finansminister om 165 mill. kr. Begge de tal, jeg her har nævnt, minimums- og maksimumstallet, skal reduceres med statens besparelser ved, at stigningen udebliver. Disse besparelser har den højtærede finansminister gjort op til 25 mill. kr. Jeg forstår ikke den opgørelse. Jeg er ikke rigtig klar over, hvorvidt den skal dække meget mere end den direkte merudgift på statsregnskabet til lønninger. Jeg vil gerne her henlede den højtærede finansministers opmærksomhed på en tale, han holdt her i tinget den 2. december i år, (folketingets forhandlinger sp. 1583), hvor han svarer på et spørgsmål om budgetteringen af forsvarsudgifterne. Der siger han, at „den udgiftsstigning, der her er tale om,“

— en udgiftsstigning, som han har gjort op til 30 mill. kr. —

„skyldes udelukkende højere priser og højere lønninger“.

Altså alene på forsvarsudgifterne skulle der være tale om en stigning på 30 mill. kr. i det tidsrum, der er gået indtil finanslovsforslaget blev udarbejdet. De pris- og lønstigninger, der har fundet sted i denne periode, opgør han altså til at have en virkning på 30 mill. kr. for statskassen — det drejede sig, såvidt jeg husker, om 2 portioner opgjort i kraft af julipristallet — og så må den besparelse, der kunne blive tale om, i det øjeblik staten sætter ind gennem skattelettelser og afgiftslettelser for at neutralisere pristalsstigningen, føre til væsentlig større besparelser for det hele statsregnskab end de 25 mill. kr., som den højtærede finansminister nævnte i går.

Men selvom vi vil blive ved de 25 mill. kr., vil forholdet efter min mening alligevel være, at det, vi kan opnå af samfundsmæssige fordele ved at forhindre stigningen i omkostningsniveauet, er så store fordele, at de vel motiverer, at man vælger denne fremgangsmåde, selvom så store skattelettelser skal mobiliseres, som den højtærede finansminister talte om; et sted mellem løsningen ad børnetilskudsvejen og løsningen ad de direkte skatters vej ligger den mulighed.

Den højtærede finansminister må dog